

[C. J. F. Sven.]

den gældende Lov, eller er det den Lov, der maaske en Gang vil komme? Jeg formoder, at det sidste er Tilfældet, men jeg synes jo nok, at rent teknisk havde det været klarere, om man ikke paa den Maade havde forudsat Eksistensen af en Lov, som ikke endnu er blevet til noget.

I Forbindelse med det, jeg før omtalte, at Medicinaldirektøren kunde holde Møder, skal jeg henvise til, at man i § 12, Stk. 3, har en lignende Regel, som jeg synes er ganske overflødig, idet Sundhedsstyrelsen selvfølgelig maa have Ret til at raadspørge andre Personer end de i det foregaaende Stykke særlig nævnte; det er da klart, hvad har man ellers Sundhedsstyrelsen og dens Medicinaldirektør til? det maa han jo da have Lov til. Er det, fordi man partout vil fastslaa, at Medicinaldirektøren i Fremtiden skal være eneraadig? Hvad enten det er Tilfældet eller ikke, finder jeg Bestemmelsen upaakrævet.

Jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige en velvillig Behandling af Lovforslaget. Vi har ikke noget imod de Ønsker og det Formaal, der søges fremmet ved Lovforslaget: at simplificere og gøre Sundhedsstyrelsens Optræden noget smidigere, noget lettere og hurtigere, men jeg forbeholder mig altsaa, at Lovforslaget i Udvalget undergives en omhyggelig Undersøgelse, ikke blot paa de Punkter, jeg i Dag har fremdraget, men ogsaa paa andre.

Elna Munch: 1737, 1803 og 1909 er Mærkeaaerene i vort Sundhedsvæsenes Styrelse. Udviklingen har stadig medført, at Forandringer i Styrelsen var nødvendige. Et stort Fremskridt betegnede Ordningen af 1909, men det er intet Under, at den har vist sig utilstrækkelig i Betragtning af den overmaade store Udvikling, der i de sidste Aartier har fundet Sted paa det sundhedsmæssige Omraade, og de store Krav, der nu stilles til Hygiejne og til Bekæmpelse af smitsomme Sygdomme. Det Lovforslag, vi i Dag behandler, maa derfor siges at være i høj Grad paakrævet, og det er glædeligt, at det er fremsat netop paa en Tid, hvor hele Lægespørgsmaalet er taget op til Drøftelse, det Spørgsmaal, der jo paa saa mange Punkter berører de Forhold, der behandles i nærværende Lovforslag.

Lovforslaget har jo i alt væsentligt fulgt Kommissionsforslaget, for hvilket der i Betænkningen er gjort udførligt Rede, og jeg skal derfor indskrænke mig til ganske enkelte Betragtninger.

I det første Afsnit af Lovforslaget, som behandler Sundhedsstyrelsens Virkeomraade, hedder det i § 5:

„Maa det antages, at en Tandlæge, Jordemoder, Sygeplejer, Massør eller lignende er farlig for sine Medmennesker under Udøvelse af sin Kaldsvirksomhed afgiver Sundhedsstyrelsen til Indenrigsministeren Indstilling om, at der træffes Foranstaltninger til, at Kaldsvirksomhedens Udøvelse forbydes vedkommende.“

Tilsvarende Bestemmelser findes i Forslaget til ny Lægelov. Udtrykket: „Maa det antages“ maa vist siges at være lidt vagt; der oplyses intet om, hvorledes Sundhedsstyrelsen kommer til Kundskab om den paagældendes mulige Farlighed. Dette kan naturligvis ske ved, at Befolkningen henvender sig til Embedslægen, og det kan ogsaa ske ved, at Befolkningen direkte henvender sig til Sundhedsstyrelsen, hvilket vel ogsaa sker allerede nu, men Befolkningen er jo ikke forpligtet til at optræde som Angiver, og det forekommer mig, at der her er et noget usikkert Omraade.

Lovforslagets 2det Afsnit handler om Organisation og Forretningsgang. Forslaget betegner utvivlsomt her et stort Fremskridt, idet den nuværende Sundhedsstyrelsens Organisation er af en saadan Karakter, at der ikke er tilstrækkelig Handlefrihed, og at Ansaret forflygtiges; fordi det fordeles paa et Tremandsraad i Stedet for at hvile paa en enkelt. Det er sikkert af Betydning, at dette kollegiale eller kollektive Ansvar afskaffes, og at Ansaret lægges hos Medicinaldirektøren, der faar en helt anden Mulighed for at handle hurtigt, end han har i Øjeblikket.

Paa et enkelt Punkt har der været Uenighed i Kommissionen, som ellers har afgivet en enstemmig Indstilling. Dette er med Hensyn til den Konsulentstilling, som efter den gældende Lov skal indehaves af en praktiserende Læge. Afdøde Sven Trier har herom stillet et særligt Forslag, og nu, da jeg nævner Sven Triers Navn, vil jeg gerne have Lov til fra denne Plads at fremhæve den overordentlige Interesse, han lagde for Dagen overfor denne Kommissionsopgave, og det meget store Arbejde, han har nedlagt deri. Det var sikkert noget af det sidste, han beskæftigede sig med før sin Død, og endnu fra sit Sygeleje sendte han Kommissionen den Udtalelse til dette Punkt, som er trykt i Betænkningen.

Sven Trier mente, at den paagældende praktiserende Læge som Konsulent let vilde komme til at indtage en Dobbeltstilling,